

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3. Vtrum adoratio patriæ sit exhibenda imagini Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

ARTICVLVS II.

Vtrum humanitas Christi adoranda sit adoratione latræ.

AD SECUNDVM sic proceditur. Videtur, quod humanitas Christi non sit adoranda adoratione latræ: quia super Psalm. 98. Adorate scabellum pedum eius, quoniam sanctum est, dicit Glof. Caro a Verbo Dei assumpta, sine impietate adoratur a nobis, quia nemo carnē eius spiritualiter māducat, nisi prius adoret: non illa dico adoratione quæ latræ est, q̄ soli Creatori debetur: caro autē Christi est pars humanitatis. ergo humanitas Christi non est adoranda adoratione latræ.

¶ 2 Præterea, Cultus latræ nulli creaturæ debetur: ex hoc enim reprobantur gentiles, quod coluerunt, & seruierunt creaturæ, ut dicitur Romanorum primo: sed humanitas Christi est creatura. ergo non est adoranda adoratione latræ.

¶ 3 Præterea, Adoratio latræ debetur Deo in recognitionē maximi dominij, secundum illud Deuter. 6. Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli seruies: sed Christus, secundum quod est homo, est minor patre. ergo humanitas eius non est adoratione latræ adoranda.

SED CONTRA est, quod Damasc. dicit in 3. lib. * Adoratur autem caro Christi incarnato verbo Deo nō propter seipsam: sed propter vnitum ei secundum hypostasim verbū Dei. Et super illud Psal. 98. Adorate scabellum pedū eius, dicit glo. ¶ Qui adorat corpus Christi, non terram intuetur, sed illū potius, cuius scabellum est, cuius in honore scabellum adoratur: sed Verbum incarnatū adoratur adoratione latræ, ergo & corpus ei⁹, siue eius humanitas.

RESPONDEO. Dicendū, q̄ sicut supra dictum est, * honor adorationis proprie debetur hypostasi subsistenti: tamē ratio honoris potest esse aliquid non subsistens, propter quod honoratur persona, cui illud inest. Adoratio igitur humanitatis Christi, dupliciter potest intelligi. Vno modo, ut sit eius, sicut rei adorata: & sic adorare carnem Christi, nihil est aliud, quam adorare verbum Dei incarnatum, sicut adorare vestem regis, nihil est aliud, quam adorare regem vestitum. Et sic

ad hoc, adoratio humanitatis Christi est adoratio latræ. Alio modo, potest intelligi adoratio humanitatis Christi, q̄ fit ratione humanitatis Christi, p̄fectæ omni munere gratiarū, & sic adoratio humanitatis Christi non est adoratio latræ, sed adoratio dulciæ, ita scilicet, q̄ vna & eadem persona Christi adoretur adoratione latræ, propter suam diuinitatem, & adoratione dulciæ, propter perfectionem humanitatis. Nec hoc est inconueniens, quia ipsi Deo patri debetur honor latræ p̄pter deitatem, & honor dulciæ propter dominium, quo gubernat creaturā. Vnde super illud Psal. 7. Domine Deus meus in te speraui, dicit glo. * Domine omnium, per potentiam, cui debetur dulcia: Deus omnium per creationem, cui debetur latræ.

AD PRIMVM ergo dicendū, q̄ glo. illa non est sic intelligenda, quasi seorsū adoretur caro Christi ad eius diuinitate: hoc enim cōtingeret solū hoc modo, si esset alia hypostasis Dei, & hominis: sed quia, ut Dam. ¶ dicit, si diuidas subtilibus intelligentijs quod videtur, ab eo qd̄ intelligitur, inadorabilis est, ut creatura, scilicet, adoratione latræ. Et tunc sic intellecta, ut separata a Dei verbo deberetur si bi adoratio dulciæ, non cuiuscūque (puta, quæ communiter exhibetur alijs creaturis) sed cuiusdam excellentioris, quam hyperdulia vocant.

Et per hoc etiā patet responsio ad secundum, & tertium, quia adoratio latræ non exhibetur humanitati Christi ratione sui ipsius, sed rōne diuinitatis, cui vnitur, secundum quam Christus non est minor patre.

ARTICVLVS II.
Vtrum imago Christi sit adoranda adoratione latræ.

AD TERTIVM sic proceditur. Videtur quod imago Christi non sit adoranda adoratione latræ. Dicitur enim Exodi 20. Non facies tibi sculptiles, neq; omnem similitudinem: sed nulla adoratio est facienda contra Dei præceptum. ergo imago Christi non est adoranda adoratione latræ.

¶ 2 Præterea, Operibus gentilium non debemus cōmunicare, ut Tertia S. Thomæ.

ra persuasio ex verbis Glossarum, ad tollendam admirationē. Materia enim hæc de se clarissima est: nam liquet personam Christi ratione diuersam natura, un diuersimode honoratam. Sed ut nonnulla consonantia veritatis huius ad priscos monstraretur, allatum est illud quasi simile, de persona Patris.

In hoc articulo, & specialiter in responsione ad primum, vide quod acceptum communionem sacram, aut sacrificio missæ assistentes, tam corpus, quam sanguinem Domini, cum adorare nos experimur adoratione latræ: nam ut Deum summe honoramus non distinguendo inter corpus & eum, cuius est corpus: dicendo, domine non sum dignus, & alias similes orationes. Adorationem sequidem dulciæ Christo debitam ratione humanæ nature, Ecclesia in mente retinet, non in usu, ad eum rados (ut dictum est) errores.

¶ Super Questionis vigesima quinta Articulum tertium.

Titulus clarus est. In corpore articuli, duo sunt. Primo, in communi determinatur de duplici motu in imaginem, secundo, in speciali respondetur quæsto una conclusione.

Quo ad primum ex Aristotelis auctoritate distinguitur motus animæ, in imaginem duplex: unus, ut in rem, alter, ut in imaginem. Primus est alius a motu in rem representatam: secundus est unus, & idem cum motu in rem representatam. Quo ad secundum conclusio responsiva est, Imago Christi est adoranda adoratione latræ. Probat, Imagini Christi exhibetur reuerentia, & non ut N est

¶ Super Questionis vigesima quinta Articulum secundum. Titulus clarus. In corpore articuli cum distinctione respondeatur duobus conclusionibus. Prima est, Humanitas Christi, res adorata, est adoranda adoratione latræ. Probat, quia ipsam sic adorant, nihil aliud est quam Verbum incarnatum adorari. Probat, hoc a simili, sicut adorare vestem regis, est adorare regem vestitum. Secunda est, Humanitas Christi, ut ratio adorandi, non est adoranda adoratione latræ, sed dulciæ: hoc est, persona Christi honoranda est dulciæ ratione humanitatis, plene gratiæ, &c. Declaratur hoc non esse inueniens ex persona patris, quæ latræ & dulciæ adoratur. Aduerte hic duo. Primum est, quod adorari ut rem adorantem, contingit dupliciter: vel per se, vel per aliud. Et propterea persona Christi per se adoratur latræ, quia p̄ deitate, quæ est ipsa personalitas: per aliud vero dulciæ, quia per humanitatem, quæ est aliud ab ipsa. Et contra humanitas Christi per aliud adoratur latræ: per se autem non, sed dulciæ, ut ratio tamen adorandi. Et hec omnia in litera habentur, quamuis dicta distinctio non formaliter explicetur, sed ipsa Auctor viatur. Secundum est, q̄ licet dulciæ, qua persona patris honoratur propter potentiam, & dulciæ, qua persona Filij ratione humanitatis adoratur, non omnino sint eadem, quia illa est dulciæ communiter sumpta ad species dulciæ, & latræ: illa vero est species dulciæ distincta contra latræ (sicut dispositio est genus ad dispositionem, & habitum) licet inquam ita sit, non officit rationi processui literæ.

Ps. 7. Inter linearibus.

Li. 4. c. 3. circa princ.

1. ar. 2. q. 2. 2. ar. 2. q. 2. 3. ar. 2. q. 2. 4. ar. 2. q. 2. 5. ar. 2. q. 2.

Est res quedam, ergo ut imagini, ergo eadem reuerentia, quae Christo exhibetur, ergo est adoranda adoratione latræ. Antecedens pro prima parte experientia testatur. Pro secunda probat littera, quia reuerentia non nisi rationali naturæ debetur. Prima consequentia probatur ex sufficienti distinctione motus animæ in imaginem: destruo enim altero membro reliquum optime inferitur. Secunda autem consequentia probatur ex eadem Aristotelis doctrina, quia motus in imaginem ut sic, est unus cum motu in rem representatam. Tertia demum consequentia probatur, quia Christus adoratur adoratione latræ.

¶ 4 Præ. Christo debetur adoratio latræ ratione diuinitatis, non ratione humanitatis: sed imaginis diuinitatis eius, quæ est animæ rationali impressa, non debetur adoratio latræ, ergo multo minus imaginis corporali, quæ representat humanitatem ipsam.

¶ 4 Præ. Nihil videtur esse in cultu diuino faciendum, nisi quod est a Deo institutum. unde & Apostolus. i. ad Cor. ii. traditur doctrinam de sacrificio Ecclesiæ, dicit, Ego accepi a domino quod & tradidi uobis: sed nulla traditio in Scriptura inuenitur de adorandis imaginibus. ergo imago Christi non est adoranda adoratione latræ.

SED CONTRA est, quod Damascinus inducit Basilium dicentem, * Imaginis honor ad prototypum

si. 4. c. 17. nõ hõge a prin.

realis, siue rationis. Hæc enim omnia sub vno membro distinctionis comprehenduntur, scilicet sub imagine, ut res quedam est, licet exempla denur de materia: quia manifestus habet rationem cuiusdam rei. Secundo, ex eo quod motus in imaginem ut est figura quedam vel relatio, non est vnus cum motu in rem, sed diuersus ab illo. Sicut enim intellectus, & affectus in figure, & relationis consideratione, & complacentia, ut patet, dum alicui forma ipsius figuræ placet, velletque illam relationem habere ad se, vel aliquem suorum: ex quo est ita pulchra. Est enim tunc motus animi in imaginem formaliter, & tamen non in rem: immo oppositum motum habet quandoque verus rem, puta, quia displicet, quod imago tam pulchra, sit imago illius, cuius est.

Ex parte vero imaginis, quia imago ut imago, est relatiuum: nulla autem relatio realis creata, aut rationis, adoranda est adoratione latræ.

Ex parte autem unitatis, quia vel intelligitur de motu uno simpliciter, uel secundum partem, seu aliquid: non de motu uno simpliciter, quia falsum diceretur. Nam motus in rem secundum se immediate, & in illammet mediante sua imagine, non est omnino idem, ut patet. Si secundum aliquid, tunc ex hac propositione non inferitur propositum, quia ex motus unitate secundum quid, non sequitur unitas specifica adorationis imaginis, & exemplaris, quæ tamen in littera inferitur, quia latræ adoranda imago Christi dicitur, quia Christus adoratur.

Dubium rursus circa processum eundem ex Durand. in 3. sentent. dist. 9. q. 2. occurrit. Nam primo impugnat processum hunc ex eo quod aliud est, motum in imaginem & rem esse unum, & aliud imaginem & rem esse unum. Primum enim est uerum, secundum falsum, nam sunt correlatiua quæ licet simul apprehendantur, dicuntur tamen & sunt diuersa, relatiui enim esse est ad aliud se habere. Ad propositum autem oporteret imaginem & rem esse unum, seu unius rationis, si adoratio rei deberet exhiberi imagini.

Deinde dicit, quod imago Christi, nec ut res, nec ut imago, proprie loquendo, adoranda est latræ, quia latræ soli Deo debetur per se, & cõiunctis sibi (ut humanitati Christi) per accidens: imago autem, ut imago est creatura, est extrinseca a Deo, & ideo nec per se, nec per accidens, terminus est adorationis latræ.

Tertio dicit, quod commune dictum, quod auctor in littera tradit, est improprie dictum, & exponendum est, quia res cognita, seu rememorata per imaginem, ad presentiam imaginis adoratur, ac si esset in se præsens, non quod adoratio ad imaginem aliquo modo terminetur.

Ad horum euidenciam, sciendum est, quod distinctio in littera

posita ex Aristotele, de imagine ut est res quedam, & ut est imago, potest dupliciter intelligi.

¶ Primo, ut distinguatur imago in imaginem materialiter, vel formaliter, puta in aurum, vel figuram seu relationem. Et consequenter quod dicimus adorari imaginem Christi non secundum materiam, sed secundum formam, hoc est figuram Christi, vel relationem ad Christum. Et hic sensus acceptus videtur cõmuniter, quamquam memini. Et quoniam tam figura, quæ relatio, longe est a creatoris natura, ideo aut falso aut improprie dictum putatur, quod imago Christi sit adoranda, adoratio latræ.

¶ Sed hunc sensum longe esse a uero sensu Aristotelis & Auctoris, patet ex duobus. Primo, quia imago ut res quedam comprehendit imaginem, & secundum materiam, & secundum formam, ut quedam res est: imago enim Cæsarum sumitur, ut res quedam ex parte materia: si fumatur ut marmorea, aut aurea. Et similiter sumitur ut res quedam ex parte forme: si fumatur ut secundum talia lineamenta, colores, &c. vel ut relatio quedam sine

peruenit, id est, exemplar: sed ipsum exemplar, scilicet Christus, est adorandus adoratione latræ, ergo & eius imago.

RESPONDEO. Dicendum, quod sicut Philosophus dicit in libro * de Memoria & reminiscetia, duplex est motus animæ in imaginem, unus quidem in ipsam imaginem, secundum quod res quedam est: alio modo in imaginem, in quantum est imago alterius. Et inter hos duos motus est hæc differentia: quia primus motus, quo quis mouetur in imaginem, ut est res quedam, est alius a motu, qui est in rem: secundus autem motus qui est in imaginem, in quantum est imago, est vnus & idem cum illo qui est in rem. Sic ergo dicendum est, quod imaginem Christi, in quantum est res quedam (puta lignum sculptum uel pictum) nulla reuerentia exhibetur, quia reuerentia, non nisi rationali naturæ debetur. Relinquitur ergo quod exhibetur ei reuerentia solum in quantum est imago: & sic sequitur, quod eadem reuerentia exhibea-

realis, siue rationis. Hæc enim omnia sub vno membro distinctionis comprehenduntur, scilicet sub imagine, ut res quedam est, licet exempla denur de materia: quia manifestus habet rationem cuiusdam rei. Secundo, ex eo quod motus in imaginem ut est figura quedam vel relatio, non est vnus cum motu in rem, sed diuersus ab illo. Sicut enim intellectus, & affectus in figure, & relationis consideratione, & complacentia, ut patet, dum alicui forma ipsius figuræ placet, velletque illam relationem habere ad se, vel aliquem suorum: ex quo est ita pulchra. Est enim tunc motus animi in imaginem formaliter, & tamen non in rem: immo oppositum motum habet quandoque verus rem, puta, quia displicet, quod imago tam pulchra, sit imago illius, cuius est.

Est igitur secundo modo intelligendum, quod res contra imaginem distinguatur quo ad utrumque proprium actum, ita quod imago terminat motum ut res, quatenus exercet actum rei cuiusdam, ut res est: & similiter terminat motum, in quantum imago, quatenus exercet actum imaginis: Et quia res ut res in se, est quedam entitas, ideo tunc terminat ut res, quando ratione sui siue formaliter, siue materialiter terminat. Et quia imago tunc tantum exercet actum imaginis, quando ratio eius actus est

exemplar, ipsa autem est conditio agentis: sic enim tantum motus tam apprehensiuus quam appetitiuus in ipsam, ad exemplar suum terminatur, ideo motus in imaginem, quatenus est imago, est in ipsam quidem, sed secundum aliud in ipsa: in ipsam quidem, quia ipsa est, quæ exercet actum terminandi motum, quia in ipsa est exemplar ad quod ducit. Secundum aliud uero in ipsa, quia ratio terminandi est exemplar quod est aliud ab ipsa, & constat quod est in ipsa. Ex his autem est facile perspicere, & efficaciam processum litteræ, & veritatem doctrine eius, & causam defectus aliorum declinantium: habetur siquidem hinc, quod motus adorationis, quo imago Christi ueneratur, terminatur ad imaginem Christi, & uere & proprie loquendo, Et quia terminatur ad ipsam, non quatenus est res hoc est non quatenus exercet actum rei in se, siue secundum rem, quæ est forma siue secundum rem quæ est materia, sed quatenus est imago, hoc est, quatenus exercet actum imaginis, ideo Christus, cuius est imago, est rō quod imago eius adoratur, & est Christum

Am in imagine, est conditio, in qua ratio adorandi monet ad adorandum, & terminat adorationem. Et propterea non exhibetur adorationis honor creature, sed creatori: quia non exhibetur conditioni adoratae rei, sed rationi adorandi, quae est ipse Christus. Et hoc est quod in littera dixit Auctor, quod per hunc modum, scilicet quod totum in parte honoratur, adoratur etiam quis in imagine. Habes & fallum intellectum Aristotelicę propositionis, causa fuisse adorandi.

Ad obiecta contra dictam propositionem ex parte motus, iam patet qd vera est de utroque motus genere, scilicet appetitui & apprehensivi: quoniam impossibile est intelligere aut colere imaginem, ut exercet imaginis actum, nisi terminus apprehensionis, vel appetitus sit res representata, quia ipsa est tunc ratio terminandi utrumque motum. In æquivo quoque laborant obiecta ex parte imaginis: quoniam, ut iam patet, ignorant imaginem ut exercet imaginis actum, quæ cum adoratur, nõ relatio, nec figura, sed persona adoratur representata imagine, ut in conditione in qua adoratur.

Ad obiecta ex parte unitatis dicitur, qd est sermo de unitate simpliciter, hoc est specifica, quia est sermo de unitate motus secundum per se primo terminum, ex quo unitas specifica motus sumitur. Nec obstat differentia penes esse sine medio vel cũ medio, quia non inveniuntur hic medii ex parte termini, sed solum secundum conditionem diversam eiusdem termini: eadem scilicet personam representatam, terminat formaliter motum vel in seipsa, vel in sua imagine. Conditiones autem, quia non variant speciem termini, consequenter nec speciem motus in terminum.

Ad obiecta autem Durandi dicitur, quod sane intellecta imagine ut imagine, imago & representata res, sunt idem, quo ad formalem rationem terminandi motum (quod ipse non vidit) & ideo optime infertur, quod honor exhibitus rei, exhibendus est imagini. Error enim fuit, quia non est intellectum quid importat imago, ut imago in actu exercito.

Ad aliam obiectionem eiusdem dicitur, quod imago Christi, proprie loquendo, est adoranda adoratione latriæ, quæ solum Creatori debetur. Distinctio autem ab obiectante inducta, de per se, vel per accidens coniuncto refutanda est, ut insufficientiens. Distinguitur siquidem in primo articulo huius questionis honorari ut rem honoratam, dupliciter, vel secundum se, vel secundum aliud. Et ad secundum modum, ut ibi dicitur, & declaratum est, spectat adorari personam in sua imagine: exhibetur siquidem Christi imagini latriæ, ut termino secundum Christum in ipsa, vel Christo in sua imagine, quorum neutrum est aliud, quam exhibere latriam Creatori Iesu Christo.

Ad tertium eiusdem dicitur, quod Auctoris & commune dictum est proprie dictum, & non est ob ignorantiam quorundam, inter impropria locandum, ut obiciens facit. Cuius error ex hoc potest convinci, quod si imago Christi non nisi quia ad memoriam, aut cognitionem reducit Christi, adorari dicitur, posset pari ratione quælibet res, quatenus reducit in memoriam Christi, adorari adoratione latriæ. Et si hoc ponas in practica, percipies, & videbis quod Ecclesia non ideo imaginem Christi adoratur, quia fecit sibi eam signum rememorative Christi: sed quia imago Christi adoranda latriæ est, ideo eam adoratur. Si autem esset huiusmodi adoratio, nõtra lege, aut consuetudi-

ne posita, scilicet istiusmodi rememorative, quis Ecclesiam a iudeorum priscorumque quorundam imaginum cultui detrahentium moribus eripisset? quis iuste damnasset lætæ maiestatis, iniurias in imaginibus principum? Monstrant hæc, imagines, quia imagines honorandas, aut de honorandas esse.

potest, in sui imagine corporali, adorari.

AD SECUNDUM dicendum, quod Apostolus prohibet operibus infructuosis gentilium communicare: communicare autem vtilibus eorum operibus, Apostolus non prohibet. Adoratio autem imaginum est inter infructuosa opera computanda, quantum ad duo. Primo quidem, quantum ad hoc, quod quidam eorum adorabant ipsas imagines ut res quasdam, credentes in eis esse aliquod numen propter responsa, quæ demones in eis dabant, & alios huiusmodi effectus mirabiles. Secundo, propter res, quarum erant imagines: stantebat enim huiusmodi imagines aliquibus creaturis, quas in eis veneratione latriæ venerabatur. Nos autem adoramus adoratione latriæ imaginem Christi, qui est verus Deus, non propter ipsam imaginem, sed propter rem, cuius imago est, sicut dictum est.

AD TERTIUM dicendum, qd creaturæ rationali debet reverentia

tripliciter posse formari imagines Dei, seculo incarnationis mysterio. Primo, ut res divina figuretur per imagines. Et sic, inipientia quo ad partem apprehensivam, & impietatis secundum partem appetitivam, est figurare quod divinum est, ut Damasc. dicit. Et hæc ratione damnantur imagines Dei, ut Deus est, & ingerunt erroneam de Deo opinionem. Et hoc modo in Ecclesia Dei constat non haberi imagines Dei.

Secundo, ut species Dei in scripturis tradite figurentur: sicut cum depingitur Spiritus sanctus in forma columbæ, non ut Spiritus sanctus figuratus lineamentis columbæ monstretur, sed ut species in qua apparuit Spiritus sanctus, figurata monstretur. Et hoc frequenti usu Ecclesia passim efficit & de Deo, & de Christo, & de angelis, & de sanctis, ut patet cum Deus depingitur imaginibus specierum, in quibus usus dicitur in testamento veteri, ut in forma senis antiqui, scilicet dicitur, Daniel. & Christus in forma agni, & angeli, cum sex alis, & Euãgeliste in forma quatuor animalium. Et hæc non solum pinguntur, ut ostendantur, sicut Cherubim olim in templo, sed ut adorerentur, ut frequens usus ecclesiæ testatur.

Tertio, ut ex similibus apud nos etiam factis, ad insignificabilia ascendamus: sicut angelorum imaginem, factus nunc uenem pulchrum, alatum, cum diademate, non quod talis sit angelus, sed ut uel ex simili sibi natura, scilicet humana (apposita sanctitate per diademata, & iuvenute pro perfectione, & alis coniectis cum celeritate) uel sic ex sensibilibus ad insensibilia venerando ascendamus. Et hoc modo, alicubi Spiritus sanctus in forma senis, orbem pugillo concludentis, & cetera figuratur. Hic autem tertius modus factis propinquus est ritui paganorum, figurantium Deum diversimode, prout causa est diversorum effectuum, ut in forma Mineræ ratione sapientiæ, & huiusmodi.

His præmissis sciendum est, quod figurare diuinum primo modo, est actus ex suo genere malus moraliter, quia cadit super repugnante materia: repugnat siquidem deitati figurabilem esse. Figurare autem Deum secundo vel tertio modo ad actum instructionis, est actus ex suo genere bonus, quoniam naturale est homini per sensibilia discernere insensibilia. Unde picture eodices sunt populorum, sicut libri, in quibus per hæc sensibilia

In responsione ad primum eiusdem articuli, circa imagines Dei, dubium occurrit, an sint licite. Et est ratio dubij, quia auctoritas Damasceni in littera damnat illas in sapientia, & impietatis. Et eadem est ratio nunc de deitate, quæ erat in veteri lege, quo ad rem figurabilem vel non, secundum se constat autem in veteri lege, imagines Dei esse prohibitas: occasio quoque falsæ opinionis de Deo ex imaginibus, eadem ubique est. Unde non desunt doctores reprehendentes imagines sanctæ Trinitatis.

In oppositum autem est Ecclesiæ usus, admittens Trinitatis imagines, representantes non solum filium incarnatum, sed Patrem ac Spiritum sanctum. Ad sunt & litteræ huius verba sonantia, quod postquam Deus est incarnatus, potest adorari in imagine.

Ad huius rei certam aduertendum est.

In corpore

